

[A. C. Normann.]

igen vækker uro i befolkningen, det må foregå på ministerens fulde ansvar, og jeg tror, det bedste, ministeren kan gøre, er at tage dette ansvar.

Den højtærede justitsminister nøjedes med at henvise til socialdemokratiets ordfører, idet han erklærede, at han var enig med ham. Ja, men socialdemokratiets ordfører kom ikke med nogen oplysning, der kunne rense luften i den henseende. Socialdemokratiets ordfører afgav ikke nogen som helst erklæring, gav ingen oplysninger, det var på den ene side og på den anden side. På den ene side var det nødvendigt at have dette kartotek, og det har den ærede ordfører sikkert ret i; på den anden side måtte man ikke gå så vidt, at alle skikkelige borgere tilsidst stod i det, og det har den ærede ordfører sikkert også ret i. Men noget som helst positivt indhold havde den ærede socialdemokratiske ordførers erklæring ikke. Der må før eller senere en afklaring til, og det radikale venstre forbeholder sig at vende tilbage til sagen.

Iøvrigt tiltaler den stærke sondring imellem rigspolitichefens administrative og politimæssige opgaver os. Vi er derfor gået med til at lægge kontorpersonalet ind under rigspolitichefens ledelse.

Vi er også tilfredse med, at man ikke uden videre kan pålægge politiet enhver form for budtjeneste o. lign., og med, at man vil søge at begrænse de opgaver, der i tide og utide lægges på politiet. Vi er også tilfredse med, at de særlige aldersgrænser, man hidtil har haft for ansættelse i politiet, nu bortfalder.

Vi har lagt stærk vægt på at undgå, hvad både politimestrenes og politifuldmægtigenes foreninger frygtede, at politimestrenes selvstændige ledelse af de enkelte politikredse indskrænkedes, og det er lykkedes at undgå den forringelse af loven, som jeg tror dette ville have været; det er overordentlig glædeligt, også af hensyn til politiets forhold til den almindelige befolkning ude i landet, at man har undgået denne risiko.

På et enkelt område beklager jeg, at et forslag, som det radikale venstre har fremført i udvalget, og som har været nævnt både af udvalgets ærede ordfører og af den højtærede justitsminister, ikke har kunnet vinde ørenlyd hos de øvrige partier. Det er

vort krav om, at ikke juridisk uddannede personer indenfor politiets personale i ganske særlige tilfælde skulle kunne få adgang til højere stillinger, som nu er forbeholdt folk med juridisk embedseksamen. Der har for udvalget foreligget et forslag i så henseende fra formanden for ordenspolitiets stationsledere. Ansættelse som f. eks. politifuldmægtig eller politimester af en ikke juridisk uddannet mand ville formentlig — selvom man gennemførte den bestemmelse, som ministeren altså havde sympati for, men er vejet tilbage for — kun foregå relativt sjældent; det ville i alle tilfælde kun forekomme, hvor den pågældende avancerede som påskønnelse for en særlig ydelse eller for særlig dygtighed, navnlig for særlig dygtighed, og på grund af, at han havde skaffet sig de fornødne kundskaber udenom universitetets eksamination.

Jeg er ikke i stand til, da jeg ikke er jurist, at tage nogen sagkyndig debat op med den højtærede minister, når han som argument mod denne ordning fremhæver politimestrenes funktion som anklagere. Jeg har på følelsen, at det er rigtigt, når det siges både fra juridisk hold og fra formanden for ordenspolitiets stationsledere, at de enkelte politifolk, der kunne være tale om, ville være folk, der dels gennem juridiske studier og dels gennem mange års erfaringer i nært samarbejde med jurister, med politifuldmægtige, med politimestre, har skaffet sig trods alt en sådan fond af viden og kunnen, at de ville være i stand til at magte også den side af politimestrenes funktion. Men i det mindste ville det være overordentlig værdifuldt, om det absolutte skel, som juristernes monopol i øjeblikket sætter, kunne blive afskaffet, og jeg tror også, at ulykken ville blive begrænset derved, at de udnævnelser, der måtte finde sted efter en sådan ordning, under alle omstændigheder ville ske under ministerens ansvar.

Socialdemokratiets ærede ordfører udtrykte sympati for tanken, men han kunne altså heller ikke gå med til den, og denne sympati må dette store udsnit af politiets personale, som der her er tale om, nøjes med, i det mindste foreløbig. Jeg forbeholder mig måske ved en anden lejlighed at komme tilbage til sagen. Efter hvad der er oplyst for udvalget, er der i Sverige for et par år siden skabt et grundlag for, at prak-